

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.156 van 16 maart 2016
in de zaak A. 218.700/XIV-36.956**

In zake: Abdelaziz AOULAD
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 maart 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de tuchtsanctie die door de gevangenisdirecteur van Hasselt werd opgelegd op 7 maart 2016 en die aan verzoeker dertig dagen individueel regime (van 8 maart 2016 tot 6 april 2016) oplegt als[ook] verzoeker definitief het bezoek (definitieve schrapping uit de bezoekerslijst van verzoeker) ontzegde van [L.A.] en [B.M.]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2016, om 14.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, bijgestaan door advocaat Jurgen Millen, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

Op 7 maart 2016 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van 30 dagen individueel regime vanaf 8 maart 2016 tot en met 6 april 2016 “(grote individuele wandelkoer)” en van “ontzegging van bezoek met volgende bezoekers [L.A.] en [B.M.] Definitieve schrapping van betrokken personen”. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“[...]

Betrokkene beweert niets af te weten van de verstopte Blackberry en toebehoren in de schoenzolen die werden gevonden in een plastic zak met kledij voor hem bestemd. De manier waarop de feiten werden uitgevoerd is duidelijk om te misleiden. Het verhaal van betrokkene is niet geloofwaardig. Hierbij worden betrokken bezoekers definitief van zijn bezoekerslijst geschrapt. Eveneens is een sanctie gerechtvaardigd.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat

minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat een gewone schorsing of een nietigverklaring te laat zou komen zodat hij nog enkel een moreel belang zou kunnen laten gelden wat betreft de 30 dagen individueel regime en dat hij maanden zou moeten wachten alvorens uitsluitel te hebben of hij zijn bezoekers nog kan terugzien die thans definitief van de bezoekerslijst zijn verwijderd.

Door de schrapping van het bezoek worden verzoekers contacten met de buitenwereld beperkt en wordt bijgevolg onherroepelijke schade veroorzaakt.

Verzoeker wijst er ook op dat hij in zijn verzoekschrift een ernstig middel heeft aangevoerd.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen

dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de tuchtstraf uitvoering kent en dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen, op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. De eventuele ernst van de middelen toont evenmin de uiterst dringende noodzakelijkheid aan, vermits voormeld artikel 17, §§ 1 en 4, twee afzonderlijke voorwaarden inhoudt.

De definitieve schrapping van twee personen van de bezoekerslijst verhindert niet dat verzoeker bezoek kan ontvangen van andere personen. Verzoeker licht in het verzoekschrift niet toe hoe vaak hij bezoek van deze personen kreeg, hij geeft er niet in aan waarom het bezoek van deze twee personen zo belangrijk zou zijn en hij laat in het ongewisse in welke mate hij nog van andere personen bezoek krijgt. Met die summiere uiteenzetting kan de impact van de inperking van die specifieke contacten van verzoeker met de buitenwereld niet worden nagegaan, laat staan dat blijkt waarom verzoeker de periode tot de uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen overbruggen.

Overeenkomstig artikel 140, § 2 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ mag de gedetineerde voor de duur van de tuchtsanctie “afzondering in een toegewezen verblijfsruimte” trouwens verder bezoek van de in artikel 59, § 1, van deze wet bedoelde personen van buiten de gevangenis blijven ontvangen, al is dit dan onder de vorm van zogenaamd “glasbezoek”. Het isolement waarin verzoeker volgens hem als gevolg van de betwiste tuchtsanctie terechtkomt, moet dan ook in deze context worden gezien. Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich door de tenuitvoerlegging van deze tuchtsanctie bevindt in een toestand met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat de alinea in het verzoekschrift betreffende “een individueel bijzonder veiligheidsregime [...]”

waarbij verzoeker al het etiket van een terrorist krijgt opgeplakt daar waar hij helemaal niet veroordeeld is voor terrorisme” op een vergissing berust en als niet geschreven moet worden beschouwd.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VI. Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams